

Z TRADYCJI MNISZEJ

14

O. PIOTR ROSTWOROWSKI OSB

WIERNOŚĆ ŁASCE

O. PIOTR ROSTWOROWSKI OSB

WIERNOŚĆ ŁASCE

KIEROWNICTWO DUCHOWE
ZAAWANSOWANYCH

TYNIEC
WYDAWNICTWO BENEDYKTYNÓW
KRAKÓW 2008

Redaktor tomu: Olga Bałucińska
Redaktor serii: o. Włodzimierz Zatorski OSB
Opracowanie graficzne: o. Hieronim Stanisław Kreis OSB

Imprimi potest: Opactwo Benedyktynów
Ldz. 43/96, Tyniec, dnia 30.03.1996 r.
† Adam Kozłowski OSB, opat tyniecki

Imprimatur: Kuria Metropolitalna
Ldz. 913/96, Kraków, dnia 15.04.1996 r.
† Kazimierz Nycz, wikariusz generalny
Ks. Kazimierz Moskała, notariusz
O. Augustyn Jankowski OSB, cenzor

Wydanie trzecie

ISSN 0867-7050
ISBN 978-83-7354-245-7

© Copyright by TYNIEC Wydawnictwo Benedyktynów
ul. Benedyktyńska 37
30-398 Kraków
tel. + 48 (12) 688-52-90
tel./fax + 48 (12) 688-52-91
e-mail: zamowienia@tyniec.com.pl
www.tyniec.com.pl

SPIS TREŚCI

OD WYDAWNICTWA	7
I. POJĘCIE ZAAWANSOWANYCH.....	13
II. NAUKA O STOPNIACH ŻYCIA DUCHOWEGO.....	15
III. TRUDNOŚĆ W USTALANIU PRAW OGÓLNYCH	21
IV. PRAWA OGÓLNE	25
V. KIEROWNICTWO DUCHOWE OGÓLNE	29
VI. INDYWIDUALNE KIEROWNICTWO ZAAWANSOWANYCH.....	33
1. Źródła życia duchowego	33
2. Wierność obowiązkom zewnętrznym	37
3. Ważniejsze problemy rozwojowe u zaawansowanych.....	40
<i>A. Modlitwa</i>	40
<i>B. Współdziałanie z łaską</i>	47
<i>a. Okres wzmożonej koncentracji</i>	47
<i>b. Skupienie ogólne.....</i>	49
<i>c. Bojaźń Boża</i>	52
<i>d. Nieśmiałość zaawansowanych.....</i>	53
KONKLUZJA.....	59

OD WYDAWNICTWA

Niewielu jest prawdziwych mistrzów duchowych. O. Piotr Rostworowski niewątpliwie do nich należy. W wielu środowiskach narosła wokół jego postaci swoista legenda. Ludzi pociąga promieniująca z jego osoby pokój, skupienie, ojcowskie ciepło. Pomimo ogromnego zaangażowania i licznych obowiązków umiał zachować *pax benedictina* – swoistą harmonię pomiędzy aktywnością a życiem duchowym. Uzyskuje to dzięki budowaniu siebie w oparciu o Pismo Święte. Słowo Boże było dla niego zawsze darem życia. Daje mu ono również zdolność budzenia życia u innych. Pięknym owocem fascynacji Pismem Świętym jest jego przekład *Pieśni nad pieśniami* w Biblii Tysiąclecia.

W swoich rozważaniach często nawiązuje do żywotu św. Hugona z Cluny, który „gdy mówił, to albo rozmawiał z Bogiem, albo mówił o Bogu, albo mówił w Bogu. Nie mógł zawsze rozmawiać tylko z Bogiem lub o Bogu. (...) musiał (...) o wielu sprawach myśleć i decydować. Czynił to jednak **w Bogu**”. „Tu jest sedno rzeczy – mówi o. Piotr. – Nie tyle chodzi o to, by Bóg był przedmiotem twych myśli, ale raczej

o to, by był ich jakby podmiotem, to znaczy aby nimi kierował, by nie były niezależne od Niego”. To jest chyba zasadnicza dewiza jego życia. Ją także przekazuje innym.

W 1930 roku Wojciech Rostworowski, późniejszy o. Piotr, wstąpił do benedyktynów w opactwie św. Andrzeja w Zevenkerken w Belgii. Należał do kilku-osobowej grupy Polaków przygotowywanych przez O. Karola Van Oosta OSB do odnowienia życia benedyktyńskiego w Polsce. Profesję monastyczną złożył 25.01.1932, a po studiach teologicznych otrzymał święcenia kapłańskie 18.07.1937. Następnie rozpoczął studia biblijne i patrologiczne w Rzymie, z których został odwołany w lipcu 1938 r. i skierowany do Rabki. Od 1936 r. istniał tutaj Internat św. Benedykta dla chłopców, prowadzony przez kilku młodych benedyktynów. Latem 1939 r. ta grupa rozpoczęła na nowo życie monastyczne w Tyńcu. O. Piotr został w niej mianowany podprzeorem. Później został również mistrzem nowicjatu oraz opiekunem oblatów benedyktyńskich. Po przejściu przez benedyktynów parafii tynieckiej został jej proboszczem. W latach 1951 – 1959, był przeorem klasztoru tynieckiego. W tym okresie był także wizytatorem wspólnot benedyktyńskich, kamedulskich i innych. Zapraszano go często do wygłaszania referatów, konferencji, prowa-

dzenia rekolekcji, dni skupienia dla zgromadzeń zakonnych, kleru diecezjalnego, instytutów świeckich, oblatów benedyktyńskich i młodzieży akademickiej. Swoje starannie przygotowywane konferencje i referaty opierał na Piśmie Świętym i liturgii. Wiele z nich udało się zachować w maszynopisie.

Od początku swojej posługi kapłańskiej był spowiednikiem bardzo wielu osób zakonnych i świeckich. Odnaczał się przy tym umiejętnością dyskretnego i odpowiedzialnego kierownictwa, prawdziwego ojcostwa duchowego. Wzbudzał zaufanie i potrafił udzielić pomocy w szukaniu Boga w różnych okolicznościach życiowych. Nigdy nie skąpił czasu na rozmowy i korespondencję.

W 1968 roku na prośbę kamedułów został przełożonym eremów na Bielanych w Krakowie i w Bieniszewie koło Konina. We wtorek wielkanocny 1972 roku złożył profesję kamedulską. Oznaczało to jednocześnie, że musiał zrezygnować z prowadzenia zewnętrznej działalności duszpasterskiej. W 1983 roku został powołany na przeora eremu w Noli koło Neapolu. Później – w 1986 – został przeorem oraz mistrzem nowicjuszy w eremie Envigado koło Meddelin w Kolumbii. Tam jednocześnie zakładał fundację Santa Rosa. W tym czasie był jednocześnie wizytatorem klasztorów kamedulskich w USA,

Kolumbii i Hiszpanii. W 1992 roku powrócił do Europy, do eremu Pascelupo w Italii. Po kilku miesiącach – w 1993 roku – znowu został posłany do Santa Rosa w Kolumbii. Od roku 1994 był rekluzem w eremie Frascati koło Rzymu. Zmarł 30. 04. 1999 r.

Wierność łasce. Kierownictwo duchowe zaawansowanych jest referatem wygłoszonym w dniu skupienia duszpasterzy akademickich w Zakopanem 23 września 1962 r. W tamtych latach duszpasterstwo akademickie było jedyną możliwą formacją pogłębiającą młodych katolików. Władze państwowe rozwiązały bowiem wszystkie istniejące dotychczas organizacje katolickie, takie jak Sodalicia Mariańska, Iuventus Christiana, Odrodzenie, Akcja Katolicka... Referat wygłoszony wówczas do duszpasterzy akademickich, jest dzisiaj aktualny dla wszystkich duszpasterzy grup i ruchów zaangażowanych chrześcijan.

Z okresu benedyktyńskiego o. Piotra Rostrowskiego pozostało szereg tekstów częściowo publikowanych, w większości jednak pozostających w maszynie. Chcielibyśmy w naszym wydawnictwie publikować te cenne teksty. Ponieważ o. Piotr pisał je lub wygłaszał jako benedyktyn, przy jego nazwisku umieszczamy skrót OSB oznaczający benedyktyna, a nie ErCam, oznaczający kamedułę, którym w ostatnich latach swojego życia był o. Piotr.

Mamy nadzieję, że z tekstu o kierownictwie duchowym skorzystają nie tylko duszpasterze, ale wszystkie osoby zainteresowane własnym rozwojem duchowym.

Redakcja